

ANTONIO TABUCCHI

REQUIEM

BİR SANRI

ANLATI

TÜRKÇESİ
MÜNİR H. GÖLE

Antonio Tabucchi
REQUIEM

BIR SANRI

Can Yayınları: 1609
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 658

Requiem, Antonio Tabucchi
© Stelious Skopelitis
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: Mart 2007

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Basımevi

ISBN 978-975-07-0748-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Antonio Tabucchi
REQUIEM
BİR SANRI

ANLATI

Türkçesi
MÜNİR H. GÖLE

CAN YAYINLARI

**ANTONIO TABUCCHI'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

- PEREIRA İDDİA EDİYOR / *roman*
FERNANDO PESSOA'NIN SON ÜÇ GÜNÜ / *bir sayıklama*
GİTTİKÇE GEÇ OLMAKTA / *deneme*
UFUK ÇİZGİSİ / *roman*
HİNT GECE MÜZİĞİ / *roman*
DAMASCENO MONTEIRO'NUN KAYIP BAŞI / *roman*
DÜŞLER DÜŞÜ / *anlatı*
ÖNEMİ OLMAYAN KÜÇÜK YANLIŞ ANLAMALAR / *öykü*
TRISTANO ÖLÜRKEN / *roman*

Antonio Tabucchi, 1943'te İtalya'nın Pisa kentinde doğdu. Romanları, öyküleri, denemeleri ve oyunları ile Avrupa edebiyatının en seçkin yazarları arasında yer aldı. Fernando Pessoa'nın yapıtlarının İtalyanca basımlarının editörlüğünü de üstlendi. Kitapları, aralarında çeşitli Avrupa dilleri, İngilizce, İspanyolca, Japonca, Çince (Çin Halk Cumhuriyeti ve Tayvan), İbranice, Arapça (Suriye ve Lübnan), Kurdu, Hintçe, Urduca ve Farsça'nın da bulunduğu kırktan fazla dile çevrildi. Bazı romanları Roberto Faenza, Alain Courneau, Alain Taner, Fernando Topes gibi ünlü yönetmenlerce beyazperdeye, Giorgio Strehler ve Didier Bezace gibi tanınmış yönetmenlerce sahneye uyarlandı. Tabucchi, İtalya'da "Pen Kulübü", "Campiello" ve "Viareggio-Rèpaci", Fransa'da "Prix Médicis Etranger", "Prix Européen de la Littérature" ve "Prix Méditerranée", Yunanistan'da "Aristeion", Almanya'da Leibniz Akademisi'nce verilen "Nossack", Avusturya'da "Europaeischer Staatspreis", İspanya'da "Hidalgo" ve Asturias Prensi'nce verilen basın özgürlük ödülü "Francisco Cerecedo" gibi saygın ödüllere değer görüldü. Siena Üniversitesi'nde ve New York'taki Bard College, Paris'teki Ecole de Hautes Etudes ve Collège de France gibi seçkin üniversitelerde ders verdi. Avrupa'nın önde gelen gazeteleri ve kültür dergilerine yazılar yazdı ve yazmayı sürdürüyor. Uluslararası Yazarlar Parlamentosu'nun kurucuları arasında ve üyesi.

Münir H. Göle, Borges, Witold Gombrowicz, Antonio Tabucchi, Herman Melville ve John Fowles gibi yazarların önemli yapıtlarını dilimize kazandırdı. 2000 yılında *Uzak Bir Gölge*, 2001'de *Sarı Zarf*, 2002'de *Surat Buruşturma*lık 52 Metin adlı kitaplarını yayınladı. İsviçre'de yaşıyor.

Sunuş

Antonio Tabucchi, *Requiem*'i Portekizce *saudade*'nin, yani tanımlanması olanaksız bir özlemin, asla gerçekleşmeyecek bir geleceğin özleminin diliyle yazmış. Kendisi çok genç yaşta öğrendiği bu dil için “duygusal dilim, anılarımın dili” diyor. İtalyanca ve kendi gözden geçirdiği Fransızca metinlere bağlı kalarak çevirdim. İtalyan çevirmeni Sergio Vecchio'nun eklediği, kişniş ve deniz kokan ama, *nouvelle cuisine*'in tehdidi altında bulunan Portekiz mutfağına bir ithaf olan, aynı zamanda da yemesine içmesine düşkün, ağzının tadını bilen Tabucchi'ye de çok uygun düşen yemek tariflerini ben de dipnot şeklinde koydum.

Requiem'in altbaşlığı *Bir Sanrı (uma alucinaçao)* için Tabucchi “düş sözcüğünden kaçınmak için” kullandığını söylüyor, “çünkü kitapta sözü geçen yaşayanlara karışmış ölülerin varlıkları çok somut, işlevleri çok etkin, bu da sadece düşçülükten kaynaklanıyor.” Yazarın alter egosunun boğucu bir temmuz pazarı, öğlen on ikiyle gece yarısı arasında Lizbon'un ıssız sokaklarında ve rıhtımlarında gezinmesi, arayışı, belli belirsiz ortaya çıkmış ardı ardına bir dizi öykünün, bir dizi karşılaşmanın anlatısı; Fernando Pessoa'ya çok benzeyen, çoktan ölmüş bir şairle buluşmasına kadar olan süreç, hem gastronomik bir masal, hem cehen-

nem gezisi; bilinçaltı virüsüne yakalanmış yaşayanlar ve ölüler.

Her şey ıssız bir Lizbon'da geçiyor: sakinlerinin boşalttığı bir kent, belirsiz, belki de olanaksız bir beklentinin boşluğu. “*Requiem* sessizlik, bellek, özlem, acı ve geçmiş üzerine bir kitap. İnsanın anılarının olabilmesi için sessizlik gerekir, bunu da Lizbon'da bulmak olanaksızdır. Ben de temmuz ayında bir pazar gününü seçtim, böylelikle büyü yapılmış gibi, Lizbon hayalet kente dönüştü. Ayrıca *Requiem* hayaletlere ithaf edilmiştir, başoyuncular onlardır; boş bir kent de en uygun dekindir.”

Fernando Pessoa bu hayaletlerin başını çekiyor elbette, Tabucchi'nin on yıldan uzun süredir onun yarattığı kişiliklerden bir türlü kurtulamadığını anımsamalıyız. *Requiem* Pessoa'ya sevgi dolu bir veda, yüce bir saygı ifadesi olarak da okunabilir.

Bu sanrı sanki bir ölünün bakış açısından yazılmıştır, bu da kitaba özgün bir netlik, aşırı gerçeklik verir. Görünüm değişmez, yaşam yanıtız sorulardan oluşur, oysa bir ölünün gözleriyle bakınca, yaşam sanrıdan öte değildir. Gülünç özelliği de bundan ileri gelir.

Hayaletlerden dem vururken *Requiem*'in yazarın en neşeli kitabı olduğunu söylemeyi unutmayalım. Tabucchi şaşırtmacalar yapar, göz kırpar, okurları yoldan saptırmaya uğraşır, fırsat buldukça da içten bir kahkaha patlatır. “Yazar eğretilenler aracılığıyla doğruyu söylemeyen bir kalpazandır.”

Tabucchi'de olağanüstü hiç garip değildir, insan kolayca alışıp içine girerir. Yazar, her zaman olduğu gibi düşünle gerçek arasındaki sınırı kaldırmıştır. Bu aykırılıkların ötesinde, nihayet şimdiyle geçmiş birleşmiştir. Yaşayanlar şimdiye tanıklık ederler, ölümlerle anlatanı geçmişle karşı karşıya bırakırlar.

Requiem küçücük, ama anı yüklü olaylarla dolu sıradan başıboş bir gezintinin anlatısı gibi ortaya çıkı-

yor ve de bir çeşit sanrı ya da acı dolu kişisel çözümleme biçiminde bir arayış. Anlatı kendi dolambaçlarında gelişir, bu derin ve muzip kitabın içine dalabilmek için, insanın içsel sesine kulak vermesi, düşüncelerle duyumları birbirinden ayırma çabasından vazgeçmesi gerekir. Böylece ipin ucunu kaçırap günlük yaşamımızın durmadan sahte bir neden-sonuç görünümü yaratma, anlam çıkarma saplantısından kurtulabiliriz. Yoksa ip kopar ve her şey ölümdaki ya da düştteki gibi kopuk ve tutarsız düşünceler şeklinde geçmeye başlar. Oysa anlatı gizemli ve belirgin engeller arasından kendine bir yol açmaktadır; düşün kapılarını zorlar, berrak bir anlatımla öykülerini sıralar: Yaşayanlarla ölülerin arasını bulacaktır.

Tabucchi, *Requiem*'le kitaptan kitaba ördüğü düşsel ağa yeni bir labirent eklemiştir.

M.H.G.

Not

Temmuz ayının bir pazar günü, ıssız ve kavurucu bir Lizbon'da geçen bu öykü, “ben” diye adlandırdığım kişinin bütün kitap boyunca icra etmek zorunda kaldığı *Requiem*'dir. Bana bu öykünün neden Portekizce yazıldığı sorulsaydı, böylesine bir öykünün yalnızca Portekizce yazılabileceği karşılığını verirdim, hepsi o kadar. Yine de açığa kavuşturulması gereken bir şey var. Bir *Requiem*'in zorunlu olarak Latince yazılması gerekirdi, en azından gelenek böyle buyuruyor. Ne yazık ki benim Latince'yle ilişkim pek iyi değil. Her şartta, kendi dilimde bir *Requiem* yazamayacağımı ve farklı bir dil kullanmam gerektiğini anladım: Bu dil bir sevgi ve düşünce yöresi olmalıydı.

Bu *Requiem*, bir “sonat” olmanın yanı sıra bir düşür, bu düş boyunca benim kişim, yaşayanlarla ve ölülerle aynı düzlemde karşılaşacak: belki de bir duaya gereksinim duyan kişiler, nesnelere ve yerler. Benim kişim bu duayı yalnızca kendi tarzında, yani bir roman aracılığıyla okuyabildi. Ama bu kitap öncelikle benim seddiğim ve beni benimseyen bir ülkeye, beni seven ve benim de sevdiğim insanlara bir sungudur.

Biri kalkıp bu *Requiem*'in gerektirdiği görkemle icra edilmediğine dikkatimi çekseydi, onunla aynı kanıda olurdu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse,

ben kendi müziğimi yapmayı yeğledim, yeri daha çok katedraller olan bir orgla değil, insanın cebinde taşıyabileceği bir armonikayla ya da sokağa taşınabilecek bir laternayla, Drummond de Andrade gibi, ben de hep ucuz müziği sevmişimdir ve onun dediği gibi: *Haendel gibi dost istemiyorum, ve kulağım meleklerin şarkılarını işitmiyor. Sokaktan iletisiz gelen bana yetiyor, bizim kendimizi yitirmemiz gibi o da yitip gidiyor.*

A.T.

1

Düşündüm: Demek bu herif artık gelmeyecek. Sonra yine düşündüm: Ona “bu herif” diyemem ya, adam büyük bir şair, belki de yirminci yüzyılın en büyük şairi, uzun zaman önce öldü, ona saygı göstermeliyim, daha doğrusu büyük saygı göstermeliyim. Her şeye rağmen fena halde sıkılmaya başlamıştım, güneş kavurucuydu, temmuz sonu güneşiydi ve tekrar düşündüm: Tatildeyim, orada, Azeitao’da arkadaşlarımla çiftliğinde keyfim yerindeydi, öyleyse Tejo Rıhtımı’ndaki bu buluşmayı neden kabul ettim? Son derece saçmaydı. Ve ayaklarımla dibinde gölgemin karaltısına baktım, o da gözüme saçma ve yersiz, anlamdan yoksun göründü, öğle güneşi ezmiş, bodur bir gölgeye çevirmişti, işte o zaman anımsadım: Bana saat on ikide randevu verdi, belki de gece on iki demek istiyordu, çünkü hayaletler gece yarısı ortaya çıkarlar. Ayağa kalktım ve rıhtım boyunca yürüdüm. Yolda, trafiğin akışı kesilmişti, tek tük araba geçiyordu, kimileri eşyalıklarının üzerinde güneş şemsiyesi taşıyorlardı, bütün bu insanlar Caparica plajlarına gidiyordu, boğucu bir sıcak vardı, o zaman düşündüm: Temmuzun son pazarı, burada ne işim var benim? Ve Santos Parkı’na bir an

önce varmak için adımlarımı açtım, belki orası biraz daha serin olurdu.

Parkta, tezgâhının önünde duran gazete satıcısından başka kimsecikler yoktu. Ben yaklaşırken adam gülümsedi. Benfica kazandı, dedi yüzü ışıltılı, haberleri seyrettiniz mi? Başımı hayır anlamında salladım, daha seyretmemiştim, adam ekledi: İspanya’da hayır için yapılan bir gece maçıydı. Adamdan “A Bola” gazetesini satın aldım ve bir sıraya oturdum. Başımı kaldırmama neden olan bir “merhaba” işittiğimde makalemin Benfica’yı Real Madrid karşısında zafere götüren bölümünü okuyordum. Karşımda duran uzun sakallı genç merhaba, diye tekrar etti, yardımınıza gereksinim duyuyorum. Ne yardımcıymış bu, diye sordum. Yemek için, dedi delikanlı, iki gündür ağızıma bir lokma koymadım. Yirmi yaşlarındaydı, bir gömlek ve blucin giymişti, sadaka ister gibi çekingen bir hareketle elini bana doğru uzatmıştı. Sarışındı ve gözlerinin altında kocaman halkalar vardı. Uyuşturucusuz iki gün, diye karşılık verdim düşünmeden ve genç adam cevap verdi: Aynı şey, o da yemek sayılır, en azından benim için. İlke olarak, hafif ya da ağır bütün uyuşturuculardan yanayım, dedim, ama sadece ilke olarak, uygulamaya gelince karşıyım, kusura bakmayın, ben önyargılarla dolu kentsoylu bir aydınım, burada, bir halk parkında uyuşturucu kullanmanızı, ve gövdenizin üzüntü verici imgesini sergilemenizi kabul edemem, kusura bakmayın, ama bu benim bütün ilkelerime aykırı düşüyor, eskiden olduğu gibi, kendi evinizde, zeki ve kültürlü dostlar eşliğinde, Mozart veya Erik Satie dinleyerek uyuşturucu kullanmanızı kabul edebilirim.

Lafı açılmışken, diye ekledim, Erik Satie'yi sever misiniz? Keş Delikanlı hayretten ağız açık bana baktı. Dostlarınızdan biri mi, diye sordu. Hayır, dedim, bir Fransız kompozitör, avangardlardan biriydi, gerçeküstücülüğün belirgin bir dönemi olduğunu varsayarsak, gerçeküstü dönemin büyük bir müzisyenydi, özellikle piyano için müzik yazdı, sanırım sizin benim gibi son derece nevrozlu bir adamdı, tanışmayı isterdim, ama aynı dönemlerde yaşamadık. Yalnız iki yüz escudos, dedi Keş Delikanlı, iki yüz escudos yeter, üstü bende var zaten, yarım saat sonra Yengeç geçecek buradan, dozları o satıyor, bir doz lazım bana, fena yoksunluk duyuyorum. Keş Delikanlı cebinden bir mendil çıkardı ve gürültüyle sümkürdü. Gözleri yaşlarla doluydu. Kötüsünüz siz, dedi Keş Delikanlı, saldırgan davranabilirdim, sizi tehdit edebilirdim, tam bir keş gibi hareket edebilirdim, ama hayır, kibar, saygılı davrandım, müzikten bile söz ettik ve siz bana iki yüz escudos vermeyi reddediyorsunuz, inanılacak şey değil. Bir daha sümkürdü ve lafını sürdürdü: Üstelik yüz escudosluk banknotlar da güzeldir, üzerlerinde Pessoa'nın resmi vardır, şimdi sorma sırası bende: Pessoa'yı sever misiniz? Çok severim, diye yanıtladım, hatta size oldukça garip bir öykü bile anlatabilirim, ama gereği yok, yoksa çatlak olduğumu sanırsınız, yine de dinleyin. Alcântara Rıhtımı'ndan geliyorum, rıhtımda kimse yoktu, yine de gece yarısı yeniden gelmek niyetindeyim, bilmem beni anlıyor musunuz? Kesinlikle anlamıyorum, dedi Keş Delikanlı, ama önemi yok, teşekkür ederim. Uzattığım iki yüz escudosu cebine indirdi, bir kez daha sümkürdü. Peki, kusura bakmayın ama gidip Yengeç'i bulmalıyım, sizinle gevezelik etmek

bir zevkti, iyi günler, görüşmek üzere, izninizle.

Arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. İğrenç bir sıcak vardı, canım artık “A Bola” okumayı çekmiyordu, belki biraz da karnım acıkmıştı, ama kal-kıp bir lokanta aramak da bir o kadar zor geliyordu. Orada, gölgede, soluk alamaz bir halde oturmayı yeğliyordum.

Çekiliş yarına, dedi bir ses, bir bilet almak iste-mez misiniz? Gözlerimi açtım. Giyimi yoksul, ama hatlarında ve duruşunda yitik bir seçkinliğin anısı okunan, yetmişine merdiven dayamış ufak tefek bir adamcağızdı. Topallayarak bana doğru ilerledi, bu adamı bir yerden tanıyorum diye düşündüm, adama dönüp daha önce karşılaşmıştık, dedim, siz Topal Piyangocusunuz, sizi daha önce bir yerde gördüm. Nerede peki, diye sordu adam, sırada yanıma oturup yatışmış bir halde iç geçirirken. Bilmiyorum, dedim, şimdilik gerçekten çıkartamıyorum, saçma bir duy-gu, sizinle bir kitapta karşılaşmış gibiyim, belki de sıcaklığın ve açıklığın etkisi, sıcak ve açlık bazen böyle oyunlar yapar insana. Bana öyle geliyor ki Beyefen-di biraz takıntılı, dedi ufak tefek ihtiyar, böyle dedi-ğim için kusura bakmayın ama Beyefendi biraz takıntılı bence. Hayır, diye karşılık verdim, sorun o değil, sorun neden burada olduğumu bilmemem, bir sanrıya benziyor, nasıl anlatacağımı bilemiyorum, ne dediğimi bile doğru düzgün bilmiyorum. Azei-tao’da olduğumu düşünün, Azeitao’yu biliyor musu-nuz? Arkadaşların çiftliğinde kalıyordum, koca bir ağacın, dut ağacıydı galiba, altında bir şezlonga uzanmıştım ve çok hoşuma giden bir kitabı zevkle okuyordum ve birdenbire kendimi burada buluverdim – hah, şimdi anımsadım, adı *Huzursuzluğun*

Kitabı'ydi,¹ siz de yok yere Bernardo Soares'in canını sıkan Topal Piyangocusunuz, sizinle orada, Azeitao'daki çiftlik evinde, bir dut ağacının altında okumakta olduğum kitapta karşılaştım. Huzursuzluktan yana payımı aldım, dedi Topal Piyangocu, ben de kendimi sofraları zengin kurulmuş, salonları zengin döşenmiş, bol resimli bir kitaptan çıkmış gibi hissediyorum, ama artık zenginliğin sonu geldi, ve sizin sözünü ettiğiniz Bernardo benim ağabeyimdir, Bernardo António Pereira de Malo, aileden kalma varlığımızı Londra'da, Paris'te orospularla yiyip bitiren de odur ve böylece Kuzey'deki mülkler üç kuruşa elden çıkarıldı, bankadaki para suyunu çekti ve ben de kendimi burada piyango bileti satar buldum. Topal Piyangocu soluk aldıktan sonra ekledi: Her neyse, kusuruma bakmayın, niyetim tartışmak değildi ama bu konuşmanın ta başından beri size Beyefendi diye hitap ediyorum ve Beyefendi'nin neden horlayıcı bir "siz"le karşılık verdiğini anlamıyorum, izninizle kendimi tanıtayım, adım Francisco Maria Pereira de Malo, sizinle tanıştığımız için şeref duydum. Beyefendi'den özür dilerim, diye yanıtladım, ben İtalyanım, terbiye kalıplarında arada bir yanılıyorum, Portekizce'de kullanımları o kadar güçlü ki, lütfen kızmayın bana. Beyefendi arzu ederse İngilizce konuşabiliriz, diye karşılık verdi Topal Piyangocu, İngilizce'de sorun yok, herkese *you* deniyor, güzel İngilizce konuşurum, Fransızca da olabilir, orada da hep *vous*, yanılması olanaksız, Fransızca'yı da çok iyi bilirim. Hayır, diye yanıtladım, bir Portekiz serüvenine atılmışım ve serüvenimden çıkmayı arzu etmiyorum.

Topal Piyangocu gerindi ve arkasına yaslandı.

---

¹ Fernando Pessoa, *Livro do Desassossego*. (Ç.N.)

Şimdi izninizle biraz okuyacağım, dedi. Her gün kısa bir süreyi okumaya ayırıyorum. Cebinden bir kitap çıkarıp okumaya koyuldu. “Esprit” dergisiydi elindeki, sözüne devam etti: Bir Fransız filozofunun ruh üzerine bir makalesini okuyorum, ruh hakkında yeni şeyler okumak oldukça tuhaf, uzun zaman kimse ruhtan söz etmedi, en azından kırklı yıllardan beri, bu günlerde ruh modası geri geliyor sanki, işte yeniden keşfediyorlar, ben Katolik değilim, ama belki biraz Spinoza kavramına göre, dirimsel ve toplu anlamda ruha inanırım, ya siz, Beyefendi ruha inanıyor mu? İnandığım sayılı şeylerden biridir, diye yanıtladım, en azından karşılıklı sohbet ettiğimiz şu bahçede ve şu anda, tüm bunları bana armağan eden benim ruhumdur, daha doğrusu gerçekten ruhum olup olmadığını da tam kestiremiyorum, Bilinçaltım da olabilir, çünkü beni buraya kadar getiren Bilinçaltımdır. Durun bakalım, dedi Topal Piyangocu, Bilinçaltı da ne demekmiş? Bilinçaltı yüzyıl başındaki Viyana kentsoylularına aitti, burada Portekiz’de bulunuyoruz, ve siz Beyefendi, siz İtalyansınız, biz Güney’e, Greko-Romen medeniyete aitiz, üzgünüm, Mitteleuropa’yla hiçbir bağımız yok, ama *bizim* ruhumuz var. Doğru, diye karşılık verdim, benim ruhum var, haklısınız, ama Bilinçaltım da var, yani *bundan böyle* Bilinçaltım da var, biliyorsunuz, insan Bilinçaltı’na hastalık gibi yakalanır, ben Bilinçaltı virüsüne tutuldum, olur böyle şeyler.

Topal Piyangocu yılmış gibi bana baktı. Bakın, dedi bir değiş tokuşa ne dersiniz, ben size “Esprit”yi ödünç vereyim, siz de bana “A Bola”yı. Ama siz ruhla ilgileniyorsunuz, diye karşı çıktım. Evet doğru, diye yanıtladı, boyun eğmiş bir halde, aboneliğimin son sayısı, ama şimdi yeniden kendi rolüme dönü-

yorum, Topal Piyango Bileti Satıcısı'na dönüşüyorum; beni ilgilendiren Benfica'nın son golü. Peki, dedim, öyleyse sizden bir bilet almak istiyorum, dokuzla biten bir biletiniz var mı? Dokuz benim doğduğum aya karşılık gelir, eylülde doğdum ve o ayın sayısını taşıyan bir bilet satın almayı diliyorum. Kesinlikle Beyefendi, diye karşılık verdi Topal Piyangocu, doğum tarihinizi söyleyin, ben de eylül ayında doğdum. Ben sonbahar noktasında doğdum, diye yanıtladım, ayın çılığına döndüğü ve okyanusun kabardığı zaman. Hayırlı bir dönemdir, dedi Topal Piyangocu, talihiniz açık olacak. Buna büyük gereksinme duyuyorum, diye karşılık verdim biletin parasını öderken, ama piyango için değil: Bugün için, çünkü bugün tuhaf bir gün benim için, düş görüyorum, ama bana gerçek gibi geliyor ve yalnızca anılarımda var olan insanlarla buluşmam gerekiyor. Temmuzun son pazarı, dedi Topal Piyangocu, kentte kimseler yok, sıcaklık gölgede kırk dereceye vardı, yalnızca anılarınızda var olan insanlarla buluşmak için son derece uygun bir gün bence, ve ruhunuza, pardon, Bilinçaltınıza böyle bir günde çok iş düşüyor, hoşçakalın Beyefendi, iyi şanslar.

ANTONIO TABUCCHI

REQUIEM

ANLATI

Yıllar sonra ikinci vatani saydığı Portekiz'e dönen bir adam, boğucu bir pazar gümü, öğlen on ikiyle geceyarısı arasında Lizbon'un sokaklarında ve rıhtımlarında dolaşır. Barlara, lokantalara uğrar, yemek yer, içki içer. Yaşayanlar ve ölülerle karşılaşır. Fernando Pessoa'ya çok benzeyen, çoktan ölmüş bir şairle buluşuncaya kadar "geçmişinin hayaletleri" arasında gezinir... Portekiz ve Pessoa tutkunu **Antonio Tabucchi**'nin, *Requiem*'le, Lizbon kentine "yürekten bir selam" gönderdiği de söylenebilir. Tabucchi, bu kısacık anlatısında, hem okurlarını özlem yüklü bir gezintiye çıkarır, hem de gastronomik bir masal anlatır onlara. *Requiem*, yalnızca Lizbon kentinde değil, aynı zamanda Portekiz mutfağında bir bellek yolculuğunun kitabıdır. Tabucchi, saf edebiyatın bir incisini daha sunuyor okurlara. *Requiem*, yalnızca Tabucchi hayranlarının değil, Pessoa tutkunlarının da bir solukta okuyacakları küçük bir başyapıt.

KAPAK RESMİ: BİR "FERNANDO PESSOA" PORTRESİ

ISBN 978-975-07-0748-3

9 789750 707483

<http://www.canyayinlari.com>